

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΕΝ ΠΑΛΑΙΩΙ ΦΑΛΗΡΩΙ

Ἀδελφοί Χριστιανοί, ἂν τυρηνήσθε ἀπὸ τὸν κύσωνα, ἂν ἀσφυκτιᾶτε ἀπὸ τὸν λίθον, ἂν πάσχητε τὰ πάνθ' ἐκ τῆν φρικιώδη αὐτὴν θερμοκρασίαν, ἥτις ἐπικρατεῖ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀκούσατε τὴν φιλάνθρωπον ταύτην συμβουλὴν: μείνατε εἰς τοὺς οἴκους σας, ὑπομείνατε τὸν κύσωνα καὶ τὸν λίθον, πέσετε ἀναίσθητοι, πάθετε ἐξ ἡλιασμοῦ, ἀλλὰ μὴ τυχὸν ἐνδώσητε εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ μεταβῆτε χάριν ἀναφυχῆς εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

Ὅχι, ἀδελφοί! διότι ἐν τῇ ἀθωότητί σας ὑποθέτετε ἴσως, ὅτι ἐκεῖ εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πρωτευούσης ὑπάρχει ἀσφάλεια· ἔχετε τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ληστεία ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κίτσου καὶ τῶν Ἀρβανιταίων ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν περιγύρων τῆς πρωτευούσης. Ἀλλὰ πόσον πλανήσθε, νήπιοι! Ἄγνοεῖτε ὅτι ἐκεῖ στρατοπεδεύουσιν οἱ ἀξιότιμοι Σταματογιάννης καὶ Μπούτρος.

Οἱ ἀξιότιμοι αὐτοὶ κύριοι εἶνε ξενοδόχοι, καθιδρυμένοι παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἀμέσως μετὰ τὸ πενήχρον περάπηγμα τοῦ Ἐρωτα, τοῦ γνωστοῦ ἀρχαίου τῶν Ἀθηνῶν οἰνοπώλου, ὅστις ἀπέναντι τῆς εἰρημένης ξυνοριδος ἀπατελεῖ ἔντιμον ἀντίθεσιν Οὐκί εἰς τὸν ταλαίπωρον, ὅστις ἐλκυσθεὶς ἐκ τῆς τοποθεσίας, πλησιάζει εἰς τὸ Δημέρι τῶν μόλις κηθῆσαι ἀνύποπτος καὶ πάραυτα τὴν συλλαμβάνει καὶ τὸν καθιστᾷ ὑποχείριον ἢ ἄγρια αὐτῶν αἰσχροκέρδεια. Ἐκθήσας; θὰ πληρώσῃς ἀμέσως διὰ τὸ καθίσμα καὶ διὰ τὴν τράπεζαν· ἔλαβε εἰς τὰς χεῖράς σου τὴν πετσέταν; θὰ πληρώσῃς καὶ δι' αὐτήν· ἤγγισες τὴν κερυφίδα; θὰ πληρώσῃς· μετεχειρίσθης μαχαίριον, ποτήριον; θὰ πληρώσῃς, θὰ πληρώσῃς, θὰ πληρώσῃς. Ἢ μήπως σοῦ ἐπῆλθε, δύσμοιρε, ἡ ἰδέα νὰ παραλάβῃς εἰς Ἀθηνῶν ὄψον τι ἐπιπρόσθετον διὰ τὸ δεῖπνόν σου; ἡ ἀγριότης τοῦ κ. Σταματογιάννη μεταβάλλεται τότε εἰς ἀδυσώπητον θηριωδίαν. Εἰς οἰκνυδῆποτε δαπάνην καὶ ἂν ἔχῃς τὴν γενναϊότητα νὰ ὑποβληθῆς, δὲν σώζεσαι. Οἱ ὄροι τοὺς ὁποίους τότε ἐπιβάλλει μὲ ἀνήκουστον εὐγένειαν ὁ κ. Σταματογιάννης εἶνε τοιοῦτοι, ὥστε δὲν ἔχεις ἄλλο τι νὰ πράξῃς εἰμὴ νὰ ριφθῆς εἰς τὸ χεῖρον ἔμπροσθέν σου πέλαγος. Ἡ ἀνεξήγητος μέχρι τοῦδε αὐτοκτονία τοῦ Χαρχαμὴ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρα, αὐτὴν εἶχε τὴν ἀφορμὴν. Βεβαιούται, ὅτι ὁ ἀτυχὴς πρὶν αὐτοκτονήσῃ, ἐκάθισεν νὰ φάγῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ἀξιότιμου κ. Σταματογιάννη.

Διό, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἕως ὅτου ἡ Εἰσαγγελία, ἡ Μοιραρχία, τὸ Ἰατροσυνέδριον, ἡ Ἐερὰ Σύνοδος, οἰκνυδῆποτε τέλος ἀρχὴ τοῦ Κράτους ἀποφασίσῃ νὰ προστατεύσῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν, λάθετέ το σεῖς ὑπὸ σημείωσιν καὶ ἂν ἡ κακὴ σας τύχη σας φέρῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, φροντίσατε ν' ἀπομακρυνθῆτε τὸνλάχιστον 200 μέτρα ἀπὸ τὸ μέρος, ἔνθα φωλεύει ὁ κ. Σταματογιάννης. Τὴν συμβουλὴν ταύτην σας δίδει ἐκ κηθῆκοντος φιλάνθρωπίας, ἄτε πικρῶν αὐτοπροσώπως.

Μαῦρος Τάτος

RIBOTION

ΦΟΥΛΙ

Τὸ ἔρα, ἀγάπη μου γλοκειά,
ἢ μοῖρα πῶς μ' ἐφθόναι
καὶ ὅταν γίνεται κακία
πῶς τὴν καρδίαν πληγώνει,
ἀλλὰ ποτὶ δὲν πίστευα
ἐγὼ νὰ ζῶ 'ς τὴ γῆ
καὶ ν' ἀνατεῖλῃ, Φοῦλι μου,
μὲ δίχως σὲ ἀυγή,
μὲ δίχως σὲ ἀυγή.

—

Ὅταν φιλοῦσα χωριστὴ
'ς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ σ' εἶχα
τὴν κάθε μιὰ μεταξωτὴ
τοῦ κεφαλιοῦ σου τρίχα
καὶ ὅταν ψιθυρίζανε
'ς τ' αὐτὶ μου μυστικὰ
τὰ κοραλλένια χεῖλη σου
τὰ λόγια τὰ γλυκὰ (bis)

—

κ' ἐσκόρπιζα μὲ τὰ φιλιὰ
τοῦ στήθους μου τὴ λαύρα
'ς τὴ μαρμαρένιά σου ἀγκαλιά,
'ς τὰ μάτια σου τὰ μαύρα...
ἄχ Φοῦλι μου! ποῦς ἤξερε
τὴ τύχη μου ἢ σκληρὰ
πῶς γρήγορ' θὰ μ' ἔρπαζε
καὶ Φοῦλι καὶ χαρὶ. (bis)

—

Ἄ, μὴ λαλεῖτε πρὸς πούλι,
ἀπόβι μὴ λαλήσῃς
καὶ σ', ξανθὴ μου πασχάλιά,
ποτὶ νὰ μὴ ἀνθίσῃς,
ἂν μ' εὐτυχίας δάκρυα
δὲν ἔλθω νὰ σὰς 'πῶ,
πῶς ἔρχεται, πῶς ἔρχεται
τὸ Φοῦλι τοῦ ἀγαπῶ
τὸ Φοῦλι τοῦ ἀγαπῶ...

Σχάν—Χόγκ.

ΒΙΒΛΙΑ

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ. Μετάφρασις ὑπὸ Ναθαναὴλ Ἰωάννου Δομενεγίνη. Ἐν Ζακύνθῳ, τυπογραφεῖον «Ὁ Φωσκόλος» 1888.

Ἐν φυλλάδιον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἀνατυπωθεῖσα ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Νέα Κυβέλη» ἢ μετάφρασις τῶν Τάφων (Sepulchri) τοῦ Φωσκόλου. Διὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἔξοχου τούτου ποιητοῦ, ὃν γεραίρει σήμερα ἡ Ἰταλία, σεμνύεται μὲν καὶ ἡ Ἑλλάς, ἀλλ' οὐδέποτε οἱ ἡμέτεροι λόγιοι ἐφρόντισαν νὰ καταστήσωσι γνωστὰ καὶ προσιτὰ εἰς τοὺς ἀμοίρους τῶν Ἰταλικῶν γραμμάτων τὰ ἔργα, δι' ὧν ἐκεῖνος ἐκτίσθη. Τοῦ ποιήματος τῶν Τάφων, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τὸ ποιητικὸν ἀριστούργημα τοῦ Ζακυνθίου ἀοιδοῦ δὲν ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε ἄλλη μετάφρασις εἰμὴ ἡ ἡμετέρης ἐκείνη τοῦ ἀειμνήστου Ζαλοκώστα. Τὴν ἑλλειψιν ἀνεπλήρωσεν ὁ συμπολίτης τοῦ ποιητοῦ κ. Δομενεγίνης, ἀποδοὺς ἐπιτυχῶς ἐν καθαρευούσῃ γλώσσῃ καὶ ἐν ρεούσῃ στιχοουργίᾳ τὰ ὑψηλὰ διανοήματα τοῦ Φωσκόλου. Παρὰ τοῦ κ. Δομενεγίνη, ὃν συγχαιροῦμεν διὰ τὸ ἔργον του, δικαιοῦμεθα μετὰ τοῦτο ν' ἀναμένωμεν καὶ ἄλλας δοκίμους μετάφρασεις ἐκ τῆς τόσο πλουσίας καὶ τόσο ἀγνώστου παρ' ἡμῖν Ἰταλικῆς φιλολογίας.

Ο ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ τοῦ Ἀστικοῦ Παρθιναγωγείου, τοῦ διευθυνομένου ὑπὸ τῆς κ. Ἀσπασίας Βλ. Σαρδέλλη, ἐδημοσιεύθη εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον καὶ διδεται εἰς πάντα. Δι' αὐτοῦ καθίσταται γνωστὸν, ὅτι σκοπὸς τοῦ Ἀστικοῦ Παρθιναγωγείου εἶνε ἡ ἠθικὴ μόρφωσις, ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ σωματικὴ εὐεξία τῶν Ἑλληνίδων.

ἹΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. Ἐδημοσιεύθη κατ' αὐτὰς ἀγγελία περὶ τῆς προσεχούσης ἐκδόσεως τῆς Ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν, ἔργον τοῦ κ. Δημ. Γ. Καμπούρογλου ἰδρυτοῦ καὶ τίμου διευθυντοῦ τῆς «Ἐβδομάδος», γνωστοῦ δὲ ἐκ διαφόρων αὐτοῦ προϊόντων εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον. Τὸ βιβλίον ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη μετὰ φιλοκαλίας ἐκτυπούμενον ἐν τῷ